Opłata pocztowa uiszczona gotówką **Cena 50 groszy**

ORZECZNICTWO BUCHALTERYJNO-PODATKOWE

TYGODNIK

Prenumerata kwartalna 4 zł. 50 gr.
wraz z przesyłką pocztową
Konto P. K. O. Nr. 22.308
Administracja: Księgarnia Prawnicza
Warszawa, Senatorska 8

REDAKTOR
Dr EMANUEL ISERZON
Adwokat

Nr 18 (116) Warszawa, 29 kwietnia 1939 r. Rok IV

TREŚĆ:

A. WEBER
Adwokat

DOPŁATY SPÓLNIKÓW SPÓŁKI Z OGR. ODP. A DOCHÓD PODATKOWY TEJ SPÓŁKI*)

(dokończenie)

IV

Dopłaty powiększają również dochód podatkowy danego roku operacyjnego, gdy zostają użyte na pokrycie strat za ubiegłe lata. Jeżeli, mianowicie, nastąpiło to za pośrednictwem rku „Strat i Zy-

*) Ob. OBP, rb., nr 17, str. 277.

sków" *), władza podatkowa doliczy jako niepotrącalną—sumę strat za ubiegłe lata (art. 8 p. 2 ustawy o pod. doch.). Natomiast *żądanie wyłączenia z dochodu dopłat, jako nie stanowiących rzeczywistego przychodu, pozostanie nie bez skutku (ob. wyżej).*

Spółka nie może zapobiec opodatkowaniu w tym przypadku opłat przez pominięcie przy pokryciu strat rachunku Strat i Zysków **). Niezależnie od kwestii, czy byłoby to zgodne z prawidłami księgowości (sprzeciwiającymi się kompensowaniu w ciągu roku różnych co do swej istoty przychodów i wydatków), władza skarbowa będzie miała podstawę dla doliczenia do zysku bilansowego dopłat, jako stanowiących przychód spółki z ogr. odp. (o czym wyżej), bez potrzeby jednoczesnego uwzględnienia strat, pokrytych tymi dopłatami (art. 8 p. 2 ustawy o pod. doch.).

V

Dezorientację w omawianym zagadnieniu może wywołać wyrok NTA z d. 7.12. 1934 r., l. rej. 9464/31 (OPA, 1935, poz. 959), dotyczący spółki z ogr. odp., w którym czytamy: „Źródłem dochodu jest bądź majątek, bądź kompleks gospodarczy, przeznaczony do przynoszenia zysków, bądź praca, przy czym wszystkie te źródła charakteryzują się tym, iż ze swego założenia i charakteru winny przynosić pewne dochody... Skoro zaś w nin. przypadku powiększenie majątku spółki skarżącej nastąpiło drogą przelania do tego majątku pewnych składników majątku jej spólników, nie można tego powiększenia majątku spółki skarżącej uważać za wynik uzyskania przychodu z jakiegokolwiek źródła dochodu w rozumieniu art. 3 i 6 ustawy".

Bez względu na to, czy wyrok ten słusznie rozstrzyga sprawę in concreto, uznać należy, iż *powyższe wywody Trybunału nie są zgodne ze stałą jego judykaturą.* Sprzeciwia się ona bowiem konsekwentnie zastosowaniu do osób prawnych, prowadzących księgi handlowe, art. 7 ustawy, mimo że i w stosunku do nich obowiązuje art. 6. Trybunał *hołduje więc w swym orzecznictwie stale takiej wykładni* tego przepisu (art 6), która pozwala na rozciągnięcie zawartej w nim definicji dochodu również na przychody, stanowiące zwiększenie majątku (art. 7), a zatem bynajmniej nie płynące z majątku, bądź kompleksu gospodarczego, przeznaczonego do przynoszenia zysków, które „ze swego założenia i charakteru winny przynosić pewne dochody" (cyt. wyrok).

VI

W wyroku z d. 13.12.1937 r. (OBP, 1938, str. 200) Trybunał uznając, iż *kwoty, przelane celem pokrycia strat z konta osobistego spólników na dobro rku Strat i Zysków, stanowią zysk podatkowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością*, zwalcza odmienny pogląd, oparty właśnie na wy-

*) Księgowanie przedstawia się, jak następuje: 1) Wn Straty i Zyski, Ma Straty za ubiegłe lata; 2) Wn Spólnicy Rk Dopłat, Ma Straty i Zyski.

**) Księgując mianowicie: Wn Spólnicy Rk Dopłat, Ma Straty za ubiegłe lata.

roku NTA z d. 7.12.1934 r. (ob. wyżej), jak następuje: „Teza, ustalona tym wyrokiem nie ma jednak zastosowania do niniejszego przypadku przede wszystkim z tego powodu, że przelew nie został dokonany poza bilansem (jak w przypadku, rozstrzygniętym powołanym wyrokiem, w którym chodziło o wkłady, wniesione wprost na rku funduszu rezerwowego i nie przeprowadzone przez rachunek zysków i strat), nie ma więc doliczenia do zysków bilansowych dla celów wymiarowych jakichś pozycji pozabilansowych, które by mogło być kwestionowane ze stanowiska czysto prawnego".

Zauważyć jednak należy, że w wyroku z d. 7.12.1934 r. Trybunał uznał za wolne od opodatkowania wkłady spólników bynajmniej nie dlatego, że nie zostały one zapisane na rku Strat i Zysków, lecz ponieważ nie stanowiły one, zdaniem NTA, dochodu w rozumieniu art. 6 ustawy. W świetle wyżej przytoczonych wywodów tego wyroku byłoby usprawiedliwione żądanie wyłączenia wkładów spólników z podstaw opodatkowania nawet w przypadku zapisania ich na rku Strat i Zysków.

VII

Dochodzimy zatem do wniosku, że *pokrycie strat dopłatami powiększa w świetle judykatury NTA dochód podatkowy spółki z ogr. odp. bez względu na to, czy następuje to w tym samym roku, w którym straty powstały, czy też w latach następnych, oraz zarówno wtedy, gdy straty zostają pokryte za pośrednictwem rku Strat i Zysków jak i w razie jego pominięcia.* Jest również obojętne, czy miała miejsce uchwała o dopłatach, unormowanych w Kodeksie Handlowym, czy też pokrycie strat nastąpiło wprost przez obciążenie rków osobistych spólników na dobro rku Strat i Zysków (jak w przypadku, rozstrzygniętym wyrokiem NTA z d. 13.12.1937 r., OBP, 1938, str. 200).

Ujemne skutki podatkowe *nie* powstają natomiast, *jeżeli w celu wyrównania strat w kapitale zakładowym, zamiast uchwalenia dopłat, następuje obniżenie kapitału zakładowego odpowiednio do tych strat, jednocześnie zaś z obniżeniem kapitału następuje jego podwyższenie do pierwotnej wysokości* przez podwyższenie udziałów istniejących lub ustanowienie nowych (art. 260 KH).

ORZECZNICTWO W PRZEDMIOCIE KSIĘGOWOŚCI

142.

PROWADZENIE ODRĘBNEJ KSIĘGI KASOWEJ W ZAKŁADZIE FILIALNYM.

Przenoszenie wpisów z pomocniczej księgi kasowej dla zakładu filialnego do ksiąg centrali może odbywać się w terminach dowolnych.

NTA, 25 stycznia 1939, l. rej. 3741/35.

Z uzasadnienia: Zaskarżonym orze-

czeniem ustalono obrót przedsiębiorstwa skarżącego odmiennie od zeznania i pominięto dane wynikające z ksiąg handlowych, uzasadniając dyskwalifikację ksiąg wykazywaniem w księdze kasowej głównej rozchodów wyższych od przychodów i nieprowadzeniem ksiąg à jour.

Na zarzuty skargi rozważył Najwyższy Trybunał Administracyjny co następuje:

W protokole badania ksiąg handlowych, prowadzonych w głównym przedsiębiorstwie skarżącego, którego zakład opodatkowany spornym wymiarem jest filią, stwierdzono 3 wypadki nadwyżek rozchodów nad przychodami w księdze kasowej. Skarżący w odwołaniu podniósł, że dla filii prowadził pomocniczą książkę kasową, z której przenoszono periodycznie wpisy do głównej księgi kasowej. W postępowaniu odwoławczym zbadano ponownie księgi i stwierdzono, że przy wzięciu pod uwagę stanu kasy zakładu filialnego w dwu z trzech poprzednio stwierdzonych wypadków saldo kasy było debetowe, zaś w trzecim wypadku stwierdzono saldo kredytowe na dzień 23 kwietnia 1932 na tej tylko podstawie, że wliczono do wydatków tego dnia kwoty 100 zł i 500 zł, zapisane w księdze pod datą 25 kwietnia, a to z tego powodu, że kwity na te wydatki nosiły datę 23 kwietnia. Skarżący wyjaśnił, że wypłaty dokonane zostały rzeczywiście dopiero 25 kwietnia i podniósł, że tego rodzaju wypadki, że na kwit wcześniej wystawiony wypłaca się gotówkę dopiero później, zachodziły częściej.

W ten sposób ustalenie władzy pozwanej, że w księdze kasowej głównej wykazywano rozchody wyższe od przychodów polega wyłącznie na wyprowadzeniu przez rewidenta skarbowego jednego wypadku salda kredytowego i to w ten sposób, iż przeniósł on pozycję, księgowaną pod datą późniejszą, na datę wcześniejszą, tylko z powodu zaopatrzenia tą datą kwitu. Skoro zaś *nie ma podstawy do domniemania, iż na kwit wystawiony w pewnym dniu uskuteczniono w tym dniu wypłatę mimo braku gotówki w kasie, a drugiej strony w obrocie handlowym nie są wyłączone wypadki, iż odbiorcy gotówki wystawiają i datują kwity przed otrzymaniem gotówki i dat tych nie prostują mimo otrzymania pieniędzy w dniu późniejszym*, przeto uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny, iż wnioski, wyprowadzone przez władzę pozwaną ze stwierdzonego protokołem badania ksiąg stanu rzeczy, nie znajdują dostatecznego oparcia w aktach. Również wniosek o nieprowadzeniu ksiąg à jour, wysnuty przez władzę pozwaną z faktu nieprzenoszenia codziennie wpisów książki kasowej zakładu filialnego do księgi kasowej zakładu głównego uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny za nietrafny. *Prowadzenie odrębnej kasy w zakładzie filialnym uzasadnia zupełnie prowadzenie odrębnej pomocniczej książki kasowej dla tego zakładu i przenoszenie wpisów z tej książki pomocniczej do ksiąg zakładu głównego nie musi się odbywać w jakichś ściśle określonych terminach, a w każdym razie nie ma podstawy w prawidłach buchalterii do wyprowadzenia zasady, wypowiedzianej w odpowiedzi na skargę, iż przenoszenie takie ma się odbywać codziennie i to w odniesieniu do wpisów z tego samego dnia.*

Twierdzenie zaś odpowiedzi na skargę, że pozycje wydatków książki pomocniczej przenoszono codziennie do księgi kasowej zakładu głównego, którym władza pozwana popiera swoje stanowisko, nie znajduje żadnego potwierdzenia w aktach sprawy.

Również i zarzut skargi, że władza pozwana uznając księgi za nieprawidłowe obowiązana była wypowiedzieć się co do wartości dowodowej ksiąg jako zapisków, jest słuszny i w judykaturze Najwyższego Trybunału Administracyjnego uzasadniony.

Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylił tedy zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania i zarządził zwrot opłaty (art. 84 p. 3 i 95 ust. 1 rozp. Prez. z 27 października 1932 poz. 806 i 150/37 Dz. Ust.).

ORZECZNICTWO W SPRAWACH PODATKOWYCH

106.

DOWÓD Z BIEGŁYCH.

Przepisy OP nie uzasadniają obowiązku władzy ujawnienia z urzędu wobec strony osób badanych jako biegłych w toku dochodzenia (teza).

Protokół dochodzenia zawierający przeróbki a nie wykazujący, kto, kiedy i z jakiego powodu przeróbek dokonał — nie może być materiałem w sprawie.

NTA, 14 grudnia 1938, l. rej. 4754/36.

Z uzasadnienia: Mleczarnia w Tczewie, Spółdzielnia z ogr. odp., zaskarżyła do NTA orzeczenie Izby Skarbowej w Grudziądzu z 16.7.1936, którym nie uwzględniono odwołania *od wymiaru podatku od nieruchomości* za r. 1935, z nieruchomości, położonej w Tczewie przy Nowym Rynku.

NTA, rozpoznając skargę, rozważył co następuje:

W odwołaniu swoim skarżąca firma zarzucała przyjęcie przez władzę podatkową *zbyt wysokiej podstawy wymiaru*, określonej według wartości obiegowej nieruchomości zł 140.000. Powoływała się ona przy tym na cenę nabycia z r. 1928 i na obecną wartość tej nieruchomości, popartą oceną rzeczoznawcy sądowego, w dalszym zaś toku postępowania — i na jej wartość bilansową. Zaskarżone orzeczenie, zatwierdzające wymiar I instancji, zostało uzasadnione tym, że wartość obiegowa w kwocie zł 140.000 ustalona przy pomocy biegłych w postępowaniu wymiarowym, została potwierdzona przez innych biegłych, przesłuchanych w postępowaniu odwoławczym. *Skarga zarzuca niedostateczność uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, jako nie wymieniającego wspomnianych w nim biegłych* i nie podającego poszczególnych pozycji szacunkowych, przy czym zarzuca mylność i nierealność szacunku tych biegłych, domagając się uznania za jedynie słuszną oceny rzeczoznawcy, dołączonej do odwołania przez stronę.

O ile chodzi o zarzuty skargi, podnoszące obowiązek pozwanej władzy przytoczenia w orzeczeniu osób powołanych przez nią rzeczoznawców, oraz poszczególnych pozycji szacunkowych, to te zarzuty należało uznać za nietrafne. *Ani bowiem z przepisów, ani z konstrukcji OP w ogóle nie przewidującej obowiązkowego uczestnictwa strony przy badaniu świadków i biegłych* (gdy badanie to jest, jak w niniejszym wypadku, dokonywane przez władze administracyjne) — *nie wynika, aby władza była obowiązana ujawniać wobec strony z urzędu osoby badane w toku dochodzenia.* Zaś odnośnie do kwestii nieprzytoczenia w orzeczeniu poszczególnych pozycji wartości szacunkowej opodatkowanej nieruchomości, to i ten zarzut uznał NTA za nietrafny już choćby

Subskrybujcie Pożyczkę Obrony Przeciwlotniczej

dlatego, że w niniejszej sprawie wchodzi w rachubę — co nie jest sporne — wartość obiegowa nieruchomości jako jednej całości (jednego obiektu podatkowego), i skoro wartość taka określa się w myśl art. 6 rozp. Prez. z 17.6.1924 poz. 717/34 DURP wg. cen płaconych za inne nieruchomości (takie same lub podobne), a nie wg. oceny części składowych danej nieruchomości, wobec czego wymienianie przez władzę podatkową szacunku takich poszczególnych części byłoby bezprzedmiotowe i zbędne...

Otóż pozwana władza w myśl art. 70 § 2 lit. a OP z r. 1936 miała prawo oprzeć się na opinii rzeczoznawców, powołanych przez nią. Opinia taka jednak, która w myśl § 4 tegoż artykułu winna mieć formę piśmiennego dokumentu, winna odpowiadać podstawowym wymogom publicznych dokumentów, gdy zaś w danym wypadku została ona ujęta w formę protokołu—specjalnie wymogom, jakim winien odpowiadać protokół urzędowy. Jednakże *protokół oceny biegłych z 14.12.1935, na który powołuje się zaskarżone orzeczenie, jako na potwierdzenie pierwotnego oszacowania, przeprowadzonego w postępowaniu wymiarowym, wykazuje przeróbki cyfrowe i słowne w spornej w niniejszej sprawie wartości obiegowej nieruchomości, przy czym z protokołu tego nie wynika: kto, kiedy i z jakiego powodu przeróbek tych dokonał.* Gdy takie usterki, wg. ogólnych zasad, dyskwalifikują odnośne pismo urzędowe, pozwana władza bezzasadnie uznała powyższy protokół za podstawę swojego orzeczenia, a przyjmując jako wartość obiegową nieruchomości figurującą w nim a przerobioną cyfrę, dopuściła się dowolności.

W tym stanie rzeczy NTA zaskarżone orzeczenie uchylił tylko powodu powyższej istotnej wadliwości postępowania.

NTA uznał, że władza nie ma w świetle OP obowiązku ujawnienia z urzędu wobec płatnika nazwiska biegłego. Nie przesądza to zagadnienia, czy winna to uczynić na żądanie płatnika (ob. artykuł adwokata Dra Leuchtera pt. „Ujawnienie nazwiska biegłych”, OBP, 1938. str. 761 i n.).

JULIAN KAROL RAUER

T A B L I C

(Gotowe listy płac)

Potrąceń składek na Ubezpieczenia Społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Bezrobocia, Państwowy Podatek Dochodowy od wynagrodzeń tygodniowych dla pracowników fizycznych (stałych i sezonowych) i wynagrodzeń miesięcznych pracowników umysłowych z uwzględnieniem kwot przypadających od pracodawców oraz podatku dochodowego specjalnego od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publiczno-prawnych

Wydanie IX

Obowiązujące od 1 kwietnia 1939 r.

Cena zł 3.50
Koszty przesyłki zł 0.50

Wysyłkę uskutecznia się po uprzednim wpłaceniu należności na konto P. K. O. Nr **22.308. Księgarnia Prawnicza, Warszawa, Senatorska 8**

OKÓLNIKI

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 21 MARCA 1939 R.
L. D. V. 1660/1/39
w sprawie wykładni art. 101 ordynacji podatkowej.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 8 z 1939 r. poz. 202)

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 6 grudnia 1938 r. l. rej. 4959/37.

— — — — — — — — — — — —

5 Urząd Skarbowy w Wilnie w dniu 15 lutego 1936 r. doręczył płatnikowi dwa nakazy płatnicze na państwowy podatek dochodowy na lata podatkowe 1934 i 1935. W dniu 24 lutego 1936 r. pełnomocnik płatnika wniósł dwa analogiczne podania o udzielenie mu na piśmie podstaw wymiaru podatku na oba wymienione lata. W obu podaniach prosił on w szczególności o udzielenie mu danych faktycznych i podstaw prawnych, na których wymiar ten oparto, oraz sposobu obliczenia dochodu, tak ogólnego jak i z poszczególnych źródeł, tudzież odpisów protokółów zeznań świadków i opinii biegłych.

W dniu 25 kwietnia 1936 r. Urząd Skarbowy doręczył pełnomocnikowi płatnika uzasadnienie wymiarów, przy jednoczesnym zawiadomieniu go, że do złożenia odwołania pozostaje mu jeszcze od dnia doręczenia 21 dni. W dniu 11 maja 1936 r. płatnik wniósł podanie o dodatkowe nadesłanie mu kart obliczeniowych dochodu z gruntów na oba wymienione lata podatkowe. Odpisy tych kart zostały w tymże dniu wydane posłańcowi, który z upoważnienia płatnika wręczył Urzędowi Skarbowemu dopiero co wymienione podania.

Odwołania od wymiarów podatków na oba wymienione lata wniósł płatnik w dniu 4 czerwca 1936 r.

Urząd Skarbowy dwoma analogicznymi postanowieniami z dnia 6 sierpnia 1936 r. pozostawił oba odwołania bez rozpoznania, jako wniesione po terminie, przewidzianym w art. 140 O. P., podając w uzasadnieniu, że termin ten został „przerwany" w dniu 24 lutego 1936 r. wniesieniem prośby o udzielenie uzadnienia wymiarów, po czym od dnia następnego po doręczeniu uzasadnienia tj. od dnia 26 kwietnia 1936 r. zaczął biec dalej, następnie został ponownie przerwany w dniu 11 maja 1936 r. wniesieniem ponownej prośby o udzielenie odpisów kart źródeł dochodu z gruntów i od dnia następnego po ich doręczeniu tj. od dnia 12 maja 1936 r. zaczął biec dalej, tak, że upłynął z dniem 18 maja 1936 r.

Zażalenia, wniesione przez płatnika na powyższe postanowienia, Izba Skarbowa w Wilnie decyzją z dnia 13 lipca 1937 r. oddaliła jako nieuzasadnione.

Ta decyzja jest przedmiotem skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Skarga zarzuca, że zaskarżona decyzja została powzięta niezgodnie z przepisami Ordynacji Podatkowej, a mianowicie:

1) że Izba Skarbowa niesłusznie oblicza, że w okresie od 15 lutego 1936 r. (data doręczenia nakazów płatniczych) do 24 lutego 1936 r. (data złożenia podania o wydanie uzasadnienia wymiaru) na poczet „przedawnienia" upłynęło 9 dni;

2) że Izba Skarbowa niesłusznie uważa, że bieg „przedawnienia" został dwukrotnie przerwany złożeniem 2 podań o uzasadnienie wymiaru;

3) że datę doręczenia uzupełniających wyjaśnień należy ustalić na dzień 15 maja 1936 r. a nie na dzień 11 maja 1936 r., jak przyjmuje Izba.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył co następuje:

Zarzut skargi, że w okresie od 15 lutego 1936 r. do 24 lutego 1936 r. na poczet terminu odwoławczego upłynęło 8 dni, a nie 9, jest trafny, co też przyznaje odpowiedź na skargę, gdyż dnia 15 lutego 1936 r. nie wlicza się w myśl art. 140 O. P., a dnia 24 lutego 1936 r. nie wlicza się w myśl art. 101 § 3 O. P.

Za uzasadniony uznaje Najwyższy Trybunał Administracyjny też dalszy zarzut skargi, że bieg terminu odwoławczego bez przerwy był wstrzymany (a nie „przerwany") od dnia wniesienia pierwszego podania o udzielenie podstaw wymiaru do dnia doręczenia skarżącemu uzupełniającego uzasadnienia wymiaru.

Na podania płatnika, zawierające prośbę o udzielenie na piśmie podstaw wymiaru, a w szczególności danych faktycznych i podstaw prawnych, na których wymiar ten oparto, oraz sposobu obliczenia dochodu, jak ogólnego, tak i z poszczególnych źródeł, **winien był Urząd Skarbowy po myśli art. 101 § 2 O. P. w uzasadnieniu wymiaru podać te szczegóły, zawarte w aktach, na podstawie których władza wymiarowa doszła do kwot składnikowych ogólnego dochodu** (por. wyr. Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 3 lutego 1927 r. L. rej. 2365/25). **Powyższemu obowiązkowi Urząd Skarbowy nie uczynił zadość, gdyż w uzasadnieniu wymiaru odnośnie dochodu gruntów ograniczył się do podania kwoty dochodu z powołaniem się na datę i liczbę kart obliczeniowych, jednak bez bliższego przytoczenia treści tych kart.**

Myli się władza pozwana, gdy w odpowiedzi na skargę wyraża pogląd, że treść uzasadnienia wymiaru jest pozostawiona swobodnemu uznaniu władzy.

Skoro udzielenie treści tych kart obliczeniowych nastąpiło dopiero w odpowiedzi na dodatkowe podanie płatnika, wniesione dnia 11 maja 1936 r., to przyjąć należy, że bieg terminu odwoławczego — zgodnie z przepisami art. 101 § 2 i 3 O. P. **był zawieszony do dnia doręczenia tej odpowiedzi.**

Stanowisko władzy skarbowej, że wniesienie wspomnianego drugiego podania płatnika o uzupełnienie podstaw wymiarów spowodowało powtórne wstrzymanie biegu terminu odwoławczego nie da się utrzymać. Jeśli bowiem władza uważała, że już odpowiedź na pierwsze podanie płatnika (z dnia 24 lutego 1936 r.), czyniła zadość wymogom art. 101 O. P., to winna była przyjąć, że wspomniane drugie podanie nie spowodowało powtórnego zawieszenia biegu terminu odwoławczego. Przyjmując natomiast, że to drugie podanie było uzasadnione, należało konsekwentnie przyjąć, że spowodowane pierwszym podaniem zawieszenie biegu terminu odwoławczego ustało dopiero w dniu doręczenia odpowiedzi na to drugie podanie.

Odpowiedź na skargę powołuje się na to, że płatnik w odwołaniu nie kwestionuje wysokości i sposobu obliczenia dochodu z gruntów, a zarzuca brak obowiązku podatkowego, dowodząc że grunty te nie były w jego posiadaniu i że wobec tego brak odpisów kart obliczeniowych nie pozbawiał skarżącego możności wniesienia odwołania we właściwym terminie, a złożenie dodatkowego podania w dniu 11 maja 1936 r. należy uznać za usiłowanie płatnika uzyskania przedłużenia ustawowego terminu do wniesienia odwołania.

Otóż argumentacja ta jest chybiona, gdyż **takie czy inne przyjęte przez płatnika podstawy i granice odwołania od wymiaru, których władza skarbowa przy udzielaniu płatnikowi uzasadnienia wymiaru nie mogła przewidzieć, nie mogą**

mieć wpływu na ocenę zakresu obowiązku, ciążącego na tej władzy na zasadzie art. 101 O. P.

Wreszcie w spornej kwestii, który dzień należy przyjąć jako datę doręczenia pełnomocnikowi płatnika uzupełniającego uzasadnienia wymiaru, zarzuca zasadnie skarga, że wręczenie tego uzasadnienia posłańcowi, który w Urzędzie Skarbowym złożył wspomniane dodatkowe podanie, nastąpiło z naruszeniem przepisów części działu III O. P. **Sam fakt bowiem, że posłaniec ten doręczył w Urzędzie Skarbowym wspomniane podanie, nie dawał jeszcze dostatecznej podstawy do przyjęcia, że był on upoważniony do skutecznego odbioru uzupełniającego uzasadnienia wymiaru, zwłaszcza, że wspomniane podanie zawierało prośbę o doręczenie odpisów kart obliczeniowych pod podanym w nim adresem.** Wobec tego, jeżeli wymieniony posłaniec pismo Urzędu Skarbowego wręczył pełnomocnikowi skarżącego dopiero w jednym z następnych dni, to skutki tej zwłoki nie mogą obciążać skarżącego i za datę doręczenia tego pisma należy przyjąć dzień, w którym pismo to faktycznie doszło do rąk skarżącego wzgl. jego pełnomocnika . . . . . .

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki

OKOLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 29 GRUDNIA 1938 R.
L. D. V. 8947/1/38.

w sprawie zasad opodatkowania katolickich zakonów i zgromadzeń zakonnych.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 1 z 1939 r., poz. 22)

(dokończenie)

Pojęcie „zakładu wychowawczego” nie jest ustawo określone. Przyjmując, że pojęcie „internatu przy zakładzie naukowym” pokrywa się z pojęciem używanym przez art. 3 pkt 7 „zakładu wychowawczego” — zachodzi pytanie, czy internaty obliczone na zysk przy zakładach naukowych, utrzymywane przez zgromadzenia zakonne i zakony, korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego, jako utrzymywane przez instytucje oświatowe, dobroczynne lub społeczne.

Utrzymywany przez zakon lub zgromadzenie zakonne internat przy zakładzie naukowym, obliczony na zysk, korzysta ze zwolnienia przewidzianego w art. 3 ust. (1) pkt 7 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, gdy dany zakon lub zgromadzenie zakonne jak i instytucja wyznaniowa, ze względu na rodzaj swej działalności, jest zarazem instytucją oświatową lub dobroczynną. Charakter taki uzyskuje zakon lub zgromadzenie zakonne wówczas, o ile ich konstytucje przewidują, jako dominujący cel istnienia i działalności, cele oświatowe i dobroczynne, a cele te są praktycznie realizowane.

Oczywiście zakonu lub zgromadzenia zakonnego, utrzymującego internat obliczony na zysk, nie można uważać za instytucję społeczną, bowiem za takie instytucje w ogólnie przyjętym tego słowa znaczeniu uznaje się tylko instytucje, które nie będąc Państwem ani samorządem, lecz wolnym zrzeszeniem osób, dla których udział w zrzeszeniu ma charakter uboczny w stosunku do innych zadań życiowych, przejawiają działalność mającą na celu nie korzyść jednostek, lecz społeczeństwa lub jego grup w węższym lub szerszym zakresie. Zadania instytucji społecznych mogą być różnorodne, np. popieranie obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej, wzmocnienie floty narodowej, popieranie szkolnictwa, popieranie pewnych kierunków wiedzy itp.

Ad 4

Rozpatrując kwestię zwolnienia od podatku przemysłowego internatów w świetle postanowień art. XV Konkordatu, należy stwierdzić, że prowadzenie internatu lub innego przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego przez zakon lub zgromadzenie zakonne podpada pod pojęcie „dóbr majątkowych".

Zwolnienie z art. XV Konkordatu, jako „legis specialis", przysługiwałoby wówczas", gdyby zostały spełnione warunki w tym artykule określone, a to: gdyby dochody z internatu, należącego do zakonu oraz zgromadzenia zakonnego zostały przeznaczone na cele kultu religijnego w ścisłym tego słowa znaczeniu, poza tym gdyby te dochody nie przyczyniały się do dochodów osobistych beneficjariuszów.

W końcu należy podkreślić, że w myśl art. 3 p. 15 ustawy z dnia 4 maja 1938 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 292) poczynając od roku 1939 wolne są od podatku obrotowego odpłatne świadczenia burs i internatów, prowadzonych i utrzymywanych przez zakony i zgromadzenia zakonne prawnie uznanych wyznań religijnych, spełniane przez te zakłady na rzecz swych wychowanków, natomiast podlegają podatkowi świadczenia wspomnianych zakładów na rzecz osób trzecich, jak np. sprzedaż wyrobów, wytworzonych przez wychowanków bursy bądź internatu.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki

KALENDARZ PODATKOWY

W maju 1939 r. płatne są następujące podatki:

Do 5 maja 1939 r. — podatek od energii elektrycznej pobrany przez sprzedawcę w czasie od 16 do 30 kwietnia 1939.

Do 7 maja 1939 r. — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w kwietniu 1939 r.

Do 20 maja 1939 r. — podatek od energii elektrycznej pobrany przez sprzedawcę w ciągu pierwszych 15 dni maja 1939 r.

Do 25 maja 1939 r. — zaliczka miesięczna na podatek obrotowy w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w miesiącu kwietniu 1939, przez płatników będących kupcami rejestrowymi i pozostałych płatników prowadzących prawidłowe księgi handlowe (po potrąceniu 1/10 ceny zasadniczej świadectwa przemysłowego na r. 1939 wraz z 15% dodatkiem).

Do 31 maja 1939 r. — podatek przemysłowy od obrotu za rok 1938 przez wszystkie przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe oraz zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, o ile nakaz płatniczy został doręczony do dnia 1 maja (włącznie) 1939 r. W razie doręczenia nakazu po dniu 1 maja 1939 r. termin płatności upływa z 30-dniem po doręczeniu nakazu.

Nadto płatne są zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminami płatności w maju 1939 r., oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w maju 1939 r.

PORADNIA

288. *Spółka zbożowa.*

1. Nie ma obowiązku sporządzenia umowy spółki w mniejszym rozmiarze (nierejestrowej) na piśmie.

2. **O stawce podatku od obrotu decyduje nie całkowity obrót, osiągnięty przez dane przedsiębiorstwo, lecz wysokość poszczególnych rodzajów obrotów, podlegających różnym stawkom.** Jeżeli zatem ogólny obrót młyna handlowego wynosi np. 110.000 rocznie, z czego na sprzedaż giełdową (udowodnioną księgami) przypada 60.000 zł, stawka podatku wynosi — zdaniem naszym: 0,3% od obrotów, pochodzących ze sprzedaży giełdowej (art. 7 p. 9 ustawy o pod. obr.), oraz 1,5% od pozostałych obrotów, jako nie przekraczających 50.000 zł (art. 7 p. 4 b). Przypuszczamy, że wątpliwości w tym względzie usunie rozporządzenie wykonawcze (które dotąd nie ukazało się).

289. *Borysław.*

1. **Sumy, wypłacone przez jedną spółkę z ogr. odp. — A, tytułem pokrycia udziału w innej spółce z ogr. odp. — B, należy zapisać w ciężar rku „Udział w spółce B." Wszelkie wydatki, opłacone przez spółkę A nowopowstałą spółkę B,** powinny być zapisane w księgach spółki A na rachunku osobowym (Wn) spółki B.

Przy zwrocie przez spółkę B spółce A wyłożonych przez tę ostatnią wydatków za spółkę B, obciążenie spółki B zlikwiduje się. — Oczywiście, spółka A jako udziałowczyni spółki B wykazuje w swoich księgach zysk (tylko zysk) uzyskany z udziałów w spółce B.

2. **Zmiana listy spólników** spółki z ogr. odp. przez sprzedaż udziałów powinna być ujawniona **tylko w księdze udziałów (nie jest to księga rachunkowa!) tej spółki, bez oznaczenia kwoty,** za którą zostały zbyte udziały (jest to bowiem okoliczność dla spółki obojętna). W księgach handlowych, prowadzonych przez poszczególnych udziałowców **nabycie i zbycie udziałów** może być (a jeśli chodzi o osobę prawną, musi być) uwidocznione (np. Wn „Kasa", Ma „Udział w spółce B" za udział 10.000 zł sprzedany N — 18.000 zł). **Zysk na tej sprzedaży, tj. różnica między nominalną wysokością udziału, a osiągniętą ceną sprzedażną, stanowi dla zbywającej osoby prawnej** (opodatkowanej na podstawie art. 21 ustawy o pod. doch.), **składnik dochodu podatkowego. Dla osoby fizycznej — zysk na sprzedaży udziałów nie podlega opodatkowaniu w myśl art. 7 ustawy o pod. doch.**

3. **Dostawca otrzymuje od odbiorcy na pokrycie swej należności czek na bank, który tego samego lub następnego dnia składa do tegoż banku na swój rachunek bieżący. Jak należy księgować?**

Zdaniem naszym, należy za sumę czeku uznać odbiorcę, obciążając bezpośrednio bank. — Podobnie — przy wydaniu czeku można obciążyć odbiorcę czeku i uznać bank.

4. Wg rozporządzenia ministerialnego z 20.4.1934 r. **w przedmiocie sporządzania bilansów, zamknięć rachunkowych i sprawozdań osób prawnych,** obowiązanych do prowadzenia ksiąg handlowych (DURP, 1934, poz. 337) **po stronie pasywów należy wykazać w oddzielnej pozycji** nie tylko zaległe podatki, lecz również: akcepty, banki, kredyty hipoteczne, dostawców, odbiorców i różnych. **Nie oznacza to jednakże, że dla każdej takiej grupy wierzycieli należy prowadzić w księdze głównej osobne konto. Wystarczy ogólną sumę długów wnieść do bilansu z odnośnego konta w księdze głównej, przy jednoczesnym rozbiciu jej na części składowe** na podstawie księgi „Dłużników i Wierzycieli."

To samo odnosi się do ujawnienia w

bilansie w oddzielnych pozyciach gotówki w PKO i w bankach. Nie ma zresztą obowiązku wykazania w bilansie oddzielnie gotówki w PKO oraz w innych bankach.

5. **Zaległości w księgowaniu w roku bieżącym nie mogą mieć wpływu na ocenę ksiąg za ubiegły rok** (NTA, 9 grudnia 1927 r., l. rej. 258/25, OBP, 1937, str. 202—3).

290. *A. G.*

Koszt „deseniowania" gotowych towarów, zakupionych celem sprzedaży przez przedsiębiorstwo handlowe, **należy księgować** na rku „Towarów."

291. *A. R., nowy Abonent.*

1. Nie rozumiemy, na jakiej podstawie Urząd Skarbowy przy wymiarze pod. doch. na rok pod. 1938 (rok operac. 1937) uwzględnił odpis na zużycie samochodu, zakupionego w 1938 r. Z przychodów przedsiębiorstwa można odpisywać po 20% ceny samochodu tytułem amortyzacji w ciągu 5 kolejnych lat.

2. **Jeżeli przy ustaleniu dochodu za rok operacyjny 1937, w którym księgi nie były jeszcze prowadzone, zostały wzięte pod uwagę potrącalne podatki (np. przez zastosowanie norm średniej dochodowości), nie można już odliczać tych podatków w 1938 r., choćby w tym roku dopiero podatki te zostały wymierzone i zapłacone** (ob. OBP, 1939, str. 202, wyrok NTA).

292. *Bank Spółdzielczy, Lwów.*

1. **Wobec tego, że w chwili badania ksiąg ostateczne sumy wszystkich rachunków w Księdze Głównej były już wypisane atramentem, niedokładność, polegająca na tym, że niektóre strony były zsumowane ołówkiem, nie ma istotnego znaczenia.** W powyższych warunkach jest bowiem wykluczona możliwość dokonania jakichkolwiek zmian. To samo dotyczy braku na niektórych stronach zakreślenia miejsc wolnych (tzw. „kolanek").

2. Art. 10 p. 6 ustawy o pod. doch. **przewiduje ulgę dla spółdzielni, które działają nie tylko wśród swoich członków pod warunkiem,** że przelewają one przypadające na nieczłonków nadpłaty i zwroty w całości do funduszów, nie podlegających podług statutu podziałowi między członków. Zapytują PP., **czy użycie zysku (również w części, przypadającej na nieczłonków) na amortyzację figurujących w aktywach kosztów założenia spółdzielni, pozbawia ją wspomnianej ulgi.** Otóż, jak stwierdza NTA w wyroku z dn. 16.12.1936, l. rej. 4174/34, 4209/34 i 6099/35, przytoczonym w okólniku Min. Skarbu z dn. 11.3.1937 r. LDV 20676/2/37 (OBP, 1937, str. 143): „przedmiotem podziału z tytułu „nadpłat i zwrotów," a więc i podstawą obliczenia wysokości przypadających zwrotów na nieczłonków nie może być ani suma ustalonego dla celów wymiaru podatku dochodowego dochodu — w skład którego wchodzą również wydatki niepotrącalne ze stanowiska podatkowego, ale dla rachunkowości spółdzielni będące niewątpliwie kosztami handlowymi, ani też całkowity zysk bilansowy, bez względu na sposób jego rozdziału, a więc bez uwzględnienia wydzielonych z zysku kwot na cele stanowiące koszty handlowe lub na fundusze rezerwowe, niepodzielne między członków i nie dające członkom innych korzyści, jak tylko możność pokrycia z nich strat przyszłych lat. Przedmiotem tego podziału są tylko zyski bilansowe, rozdzielone w jakiejkolwiek formie między członków..."

Z powyższego wynika, że aczkolwiek odpis na amortyzację kosztów założenia nie stanowi straty potrącalnej (ob. OBP, 1938, str. 403), to jednak musi on być uwzględniony przy obliczeniu przypadającej na nieczłonków części zysku. Wystarczy zatem przelanie do funduszów niepodzielnych odnośnej części zysku, pozostałego po dokonaniu amortyzacji kosztów założenia. — Z przytoczonego wyroku NTA wynika ponadto, że jest rzeczą obojętną, czy niepotrącalne odpisy zostały dokonane przed wyprowa-

dzeniem zysku na rku „Strat i Zysków”, czy też dopiero po ustaleniu zysku bilansowego w następnym roku sprawozdawczym.

Powyższe uwagi odnoszą się również do ulgi w podatku przemysłowym (art. 40).

3. **Jest prawem, lecz nie obowiązkiem wierzyciela (również ze stanowiska podatkowego) policzenie dłużnikowi odsetek od wymagalnej wierzytelności.** Jeżeli płatnik tego nie czyni, ponieważ uważa samą wierzytelność za wątpliwą lub praktycznie nieściągalną, nie ma podstawy do powiększenia jego dochodu podatkowego o odsetki, niezapisane nawet w księgach.

293. *Jeden z pierwszych.*

Księgowość przebitkowa, jak i każdy inny system, powinna dać możność należytego ujawnienia stanu majątkowego i interesów handlowych przedsiębiorstwa (art. 54 KH), tj. odpowiadać wymogom prawidłowej księgowości kupieckiej. Nie zostały wydane żadne przepisy prawne, dotyczące specjalnie księgowości przebitkowej.

294. *A—Wu Dz.*

W przedmiocie zaliczek na podatek obrotowy obowiązuje obecnie art. 8 ustawy o pod. obrot., wg którego „płatnicy, będący kupcami rejestrowymi oraz pozostali spólnicy, prowadzący prawidłowe księgi handlowe, obowiązani są do dnia 25 każdego miesiąca wpłacić zaliczkę na podatek w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w miesiącu ubiegłym.” — W zmienionej sytuacji prawnej (nowa ustawa o pod. obr.) okólnik M. S. nr 164 z d. 20. 5. 1926, LDPO 6899/III w sprawie spółdzielni w części dotyczącej terminu uiszczania zaliczek, nie może być uznany za aktualny.

295. *A. G. R.*

1. Jeżeli przy zaciągnięciu pożyczki w Tow. Kred. Ziemskim w listach zastawnych celem spłacenia wierzycieli, nominalna wartość listów jest miarodajna zarówno dla wysokości zadłużenia wobec Towarzystwa, jak i w stosunku do spłacanych listami wierzycieli, nie powstaje ani zysk ani strata kursowa na tych listach (strata i zysk na kursie pokrywają się i wzajemnie znoszą). List Pani jest zresztą w tym przedmiocie niedokładny. Gdyby zaś istotnie przy spłaceniu wierzycieli listami zastawnymi zaistniała korzystna różnica kursowa, nie podlegałaby ona doliczeniu do dochodu. Stanowi ona bowiem, w opisanych przez Panią warunkach, rodzaj „zysku sanacyjnego,” który u osób fizycznych nie jest dochodem podatkowym bez względu na to, jakie wierzytelności ulegają redukcji celem sanacji przedsiębiorstwa (wzgl. gospodarstwa rolnego). Ponieważ taki jest również cel i uzasadnienie dalszych opustów, uzyskanych od wierzycieli, nie ma istotnego znaczenia okoliczność, że pasywa jego nie przekraczają aktywów. — Wobec tego księgowanie, zamierzone przez Panią (na rku kapitału), jest prawidłowe (z zastrzeżeniem, o którym mowa wyżej co do zysku na listach).

2. **Ponieważ wydatki na umorzenie długów nie są potrącalne (art. 8 p. 2 ustawy o pod. doch.) nie można również potrącić związanych z tym kosztów sądowych i hipotecznych.**

3. **Koszty pomiarów gruntów zwolnionych od obowiązku parcelacyjnego** z mocy art 4 i 5 ustawy o wykonaniu reformy rolnej, jako związane z zachowaniem nie samych dochodów, lecz ich źródła, **nie są potrącalne** (art. 6 zdanie 1 ustawy o pod. doch. (a contrario).

4. W przedmiocie **zastąpienia zużytej części maszyny** ob. OBP, 1938, str 339, odpow. 311.

5. § 84 ust. 4 Rop. Wyk. do OP stanowi, co następuje: „Można nie księgować nawet ilościowo wewnętrznych obrotów: a) warzywami, jarzynami ogrodowymi, owocami i drobiem, b) paszą objętościową (sianem, słomą, koniczyną, wyką, burakami, marchwią pastewną itp., z wyjątkiem ziemniaków) i wszelkiego

rodzaju produktami ubocznymi, c) nasionami, drzewem opałowym, torfem i drobnymi ilościami nawozów sztucznych i materiałów — jeżeli przedmioty te (pkt a, b i c) zużywane są w zasadzie we własnym gospodarstwie."

6. Płatnik może. zgodnie z judykaturą NTA, sprostować zeznanie na swoją korzyść,—**Koniunkturalne obniżenie się wartości inwentarza żywego nie jest stratą potrącalną.**

296. *Izet.*

1. Księgi handlowe powinny odzwierciedlać wszystkie czynności handlowe, a nie tylko ich wyniki. Jeżeli **komiwojażer lub sam właściciel otrzymuje w podróży od odbiorcy weksle na pokrycie należności i weksle te dyskontuje bez obliga właściciela należy wszystkie te czynności w księgach ujawnić** (w szczególności uznać odbiorcę za nominalną sumę weksli i obciążyć rk weksli). Należy również przeprowadzić weksle przez kopiał wekslowy na podstawie opisu weksli, nadesłanego przez właściciela lub pomocnika podróżującego.

2. **Zasada ciągłości bilansowej** nie obowiązuje, gdy przedsiębiorstwo kupca jednoosobowego zostało przejęte przez spółkę akcyjną.

297. *N. M., Bydgoszcz.*

1. Okólnik Ministerstwa Skarbu z d. 5. 10.1936, LDV 8709/1/36 w sprawie księgowości komisantów ogłoszony został w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu r. 1936, nr 28, poz. 838.

2. **Członek zarządu spółki z ogr. odp., którego nie łączy ze spółką umowa o pracę, który nie pozostaje zatem do niej w stosunku pracy najemnej,** nie podlega ubezpieczeniu w zakresie, unormowanym ustawą z 28.3.1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (ob. art. 2 ust. 1 tej ustawy). Natomiast brak wspomnianej umowy nie zwalnia go sam przez się od obowiązku ubezpieczenia, przewidzianego dla pracowników umysłowych w RPR z 1927 r. W takim przypadku członek zarządu może tylko zgłosić żądanie zwolnienia go od obowiązku ubezpieczenia, skuteczne od chwili zgłoszenia tego żądania (ob. OBP, 1938, str. 23 i n. wyrok NTA i naszą glosę). Z samego prawa członek zarządu jest wolny od obowiązku ubezpieczenia w charakterze pracownika umysłowego, jeżeli jego czynności w spółce, stanowią zajęcie uboczne, przynoszące dochód niższy niż inne stałe czynności zarobkowe nie uzasadniające obowiązku ubezpieczenia (art. 5 pkt 3). **Posiadanie udziału w spółce z ogr. odp. nie jest jednak równoznaczne ze „stałymi czynnościami zarobkowymi".** Wobec tego członek zarządu, który w tym charakterze nie pobiera żadnego wynagrodzenia i którego jedynym źródłem dochodu jest zysk z udziału w spółce, nie jest z samego prawa wolny od ubezpieczenia w zakresie RPR z 1927 r., bez względu na to, czy kierownictwo sprawami spółki stanowi dla niego zajęcie główne czy też uboczne.

298. *Księgowy Zetka.*

Księgowanie, opisane w OBP, 1939, nr 13, str. 224, należy, z odpowiednimi zmianami, stosować również w odniesieniu do zbiorowych wycieczek, organizowanych przez biuro podróży. W przedmiocie ustalenia obrotu podatkowego należy mieć na względzie uwagi nasze, sformułowane w odpowiedzi OBP, 1939, str. 239, odp. 222.

299. *Podatek obrotowy.*

1. **Koszt garażu, wybudowanego w 1939 r.,** ulega w całości **potrąceniu** z dochodu roku operacyjnego 1939. Natomiast koszty wzniesienia budynku fabrycznego nie będą mogły być potrącone (art. 25 ust. 1 ustawy o ulgach inwestycyjnych). Sumę, przypadającą do potrącenia, **należy potrącić w zeznaniu o dochodzie, złożonym za właściwy rok operacyjny** do którego należy dołączyć wiarygodny wykaz poniesionych na budowę kosztów (art. 32 ust. 2 ustawy).

2. Zgodnie z art. 57 § 1 KH. **kupiec obowiązany jest co roku sporządzić na nowo spis inwentarza. W okólniku Izby skarbowej w Poznaniu** (OBP, 1938,

str. 706) obowiązek powyższy został złagodzony. „Jeżeli w inwentarzu przedmiotów majątkowych obejmującym: nieruchomości, ruchomości, maszyny, urządzenia, środki transportowe itp. w ciągu lat następnych, licząc od roku, w którym sporządzono szczegółowy spis przedmiotów, **nie zachodziły żadne zmiany** w ich stanie ilościowym i wartościowym, to aczkolwiek zgodnie z przepisami art. 57 § 1 kodeksu handlowego kupiec obowiązany jest co roku sporządzić inwentarz — brak takiego spisu inwentarza przy powołaniu się na spisy z lat poprzednich z reguły nie dyskwalifikuje mocy dowodowej ksiąg handlowych". Na okólnik ten, ze względu na powagę jego autora, można powołać się również przed władzami skarbowymi w innych częściach kraju.

3. **Różnice kursowe, powstałe u osób fizycznych na akceptach, wydanych tytułem pokrycia za dostarczone towary, należy księgować za pośrednictwem rku, „Różnic kursowych"** na rku „Strat i Zysków". Różnice te wpływają na wysokość dochodu podatkowego. **Jeżeli natomiast dług wekslowy został zaciągnięty w wyniku transakcji majątkowej (kupno majątku) lub o charakterze inwestycyjnym (nabycie maszyn i urządzeń), różnice mogą być księgowane wprost na rku „kapitału"** (ob. OBP, 1938, str. 177 i n.).

4. W myśl okólnika Min. Skarbu z d. 18.11.1936 r. w sprawie odpisań na zużycie w podatku dochodowym (OBP, 1937, str. 14), **gdy nabycie (amortyzowanego przedmiotu) następuje drogą spadkobrania,** obliczać należy odpisania na zużycie od szacunku, przyjętego za podstawę wymiaru podatku spadkowego". Dopiero wtedy, gdy podstawa amortyzacji nie da się w myśl tej zasady ustalić, wówczas należy ją określić (o ile chodzi o budynki), posiłkując się wartością ubezpieczenia od ognia.

Składajcie na FON

Skorowidz rzeczowy

---

*) O—oznacza: dział „Orzecznictwo", Ok—dział „Okólniki", P—dział „Poradnia"
**) Liczby oznaczają stronice.

Wydawca: Księgarnia Prawnicza, Warszawa, Senatorska 8.
Redakcja: Warszawa, Zielna 12 m. 7, tel. 245-31
Administracja: Warszawa, Senatorska 8, tel. 516-50
Konto P. K. O. 22.308—Poczt. konto rozrachunkowe Nr. 176—Rękopisów nie zwraca się

Prenumerata wraz z przesyłką zł. 1.50 miesięcz., 4.50 kwart., 9.— półrocz., 18 rocznie
Ceny ogłoszeń: 1 str zł 200—$^{1}/_{2}$ str. zł. 100—$^{1}/_{4}$ str. zł. 50—$^{1}/_{8}$ str. zł. 25

Redaktor Dr. Emanuel Iserzon Drukarnia Wydawnicza. Warszawa, Kacza 15